

ה"ט 54626/07/17 - חנה יצחקי נגד משה בר און

בית משפט השלום בנצרת

ה"ט 54626-07-17 יצחקי נ' בר און

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני כבוד השופט אלעד טל

המבקשת: חנה יצחקי

נגד

המשיב: משה בר און

החלטה

לפני בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, על-פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן: "**החוק**").

1. ביום 24.7.17 הגישה המבקשת בקשה למתן צו לפי החוק, במעמד צד אחד. בדיון שהתקיים באותו יום, במעמד המבקשת, התקבלה החלטה לפיה מאחר ומדבריה של המבקשת עולה, כי טענותיה הינן לאי קיום פס"ד שניתן בעבר בין הצדדים, עליה להגיש בעניין זה בקשה מתאימה. עם זאת, מאחר והמבקשת טענה בנוסף, כי המשיב מפעיל כלפיה הטרדה, באמצעות דברים שאומר עליה לאחרים, נקבע דיון במעמד הצדדים על מנת לרדת לחקר האמת.
2. הצדדים מתגוררים בשכנות במושב תל עדשים. התנהלו ביניהם מספר הליכים משפטיים קודמים באותו עניין שלפני.
3. לטענת המבקשת, המשיב ובני משפחתו נוהגים להטרדה וכלתו אף הכתה אותה, וכי היא חוששת מאלימות מצידו של המשיב כלפיה.
4. ביום 31.7.17 התקיים דיון במעמד הצדדים. המשיב הסכים להצעת ביהמ"ש למתן צו הדדי ואולם המבקשת לא התייחסה כלל להצעה, מהיותה ממוקדת בהרצאת דבריה, שנמשכה גם לאחר שהדיון הסתיים.

דיון והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי לא עלה בידי המבקשת לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליה על פי החוק, ואנמק.

עמוד 1

6. החוק למניעת הטרדה מאיימת הינו חלק ממערך החקיקה הכללית במדינת ישראל שחלקו קיים מקדמת דנא וחלקו חקיקה חדשה יחסית הבאה, למנוע ולעצור ככל האפשר, התנהגות אלימה בחברה הישראלית, תוך הקפדה ושמירה על כבוד האדם וחירותו ויישום העקרונות והיסודות שנקבעו בחוק יסוד : כבוד האדם וחירותו, בחוק הגנת הפרטיות **תשמ"א - 1981**, בחוק איסור לשון הרע **התשכ"ה - 1965**, בחוק למניעת אלימות במשפחה **תשנ"א - 1991** ובחוק העונשין **תשל"ז - 1977**. החוק נועד להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אחר, שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו, הכל כמפורט בסעיף 1 לחוק.

בסעיף 2 להוראות החוק, מוגדרת הטרדה מאיימת כלהלן:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות סביר להניח, כי המטריד או המאיים, עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

בדברי ההסבר של הצעת החוק (ה"ח 328 מיום 23/7/01 עמ' 769) נקבע, כי: "

"המושג "הטרדה מאיימת" או מקורו בשפה האנגלית STALKING מתייחס לדפוס התנהגות הכוללים הטרדה ואיומים מסוגים שונים הפוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו, או בגופו של כל אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד. "מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים כל אחד בפני עצמו עבירה פלילית. . . . עם זאת, גם הטרדה ואיומים מרומזים משתמעים בעקיפין שאינם עולים כדי עבירה פלילית עלולים ליצור כמכלול הטרדה מאיימת".

מפנה בין היתר **לב"ש חיפה 5306/01 מ"י נ' קזלקופי** (פורסם ביום 25.12.2001); **ת.א שלום פתח תקוה 3532/02 שגיב נ' עזרא** (פורסם בנוב - להלן: **"פרשת שגיב"**).

בפרשת שגיב נקבע, כי יש לפרש את המונח "מאיימת" כחשש מחזרה על הפעולות האמורות ולא דווקא במובן האיום, ודי בקיומו של בסיס סביר להניח, כי עלול, בעתיד, לשוב ולפגוע בשלוות חייו של הנפגע. דהיינו, חשש כי הפעולה תחזור על עצמה, הינו הבסיס לקביעה שמדובר בהטרדה מאיימת .

המבחן אינו מבחן סובייקטיבי, **אלא מבחן אובייקטיבי** ובסעיף קטן 2 (ב) לחוק, נתן המחוקק דוגמאות להטרדה מאיימת.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד

יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו. רק התקיימותם שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו (בש"א 170662/07 **אלוני סדובניק רוני נ' הלפרין אפרים** (פורסם ביום 21.8.2007).

עוד נקבע, כי נדרשת סמיכות זמנים בין ההטרדה המאיימת הנטענת בתקופת העבר ובין מועד הפנייה בבקשה לפי החוק.

הצווים המפורטים בסעיף 5 (א) (1) - (5) לחוק למניעת הטרדה, הינם צווים הבאים בעיקר להדגיש, בפני המטריד הפוטנציאלי, כי פעולותיו אסורות על פי הדין, על חוקיו השונים, והצו שניתן על פי חוק זה משמש אמצעי נוסף, כדי לשמור על הנפגע מפני מעשיו הבלתי חוקיים של הפוגע ולפעמים אף לעזור ולמנוע מהפוגע, המטריד עצמו, מלהיכנס לסיטואציה המהווה הפרת החוק. עם זאת, עת בוחר ביהמ"ש האם יש מקום לעשות שימוש וליתן את אחד הצווים מכוח החוק למניעת הטרדה מאיימת, עליו לזכור, כי לנוכח זכותו של הנפגע, קיימת זכותו של הפוגע לפי הדין, ונדרש איזון בין הזכויות "שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה" (בר"ע (י-ם) 179/04 **נס שובל נ' מרים ניסים** (פורסם בנבו)

מן הכלל אל הפרט

8. אקדים ואציין, כי הדעת אינה נוחה מאופן התנהלות הצדדים. התרשמתי, כי מדובר בסכסוך שכנים, לגבי דרך משותפת, שיכול לבוא בנקל על פתרונו, באמצעות מתיחת גדר הפרדה בדרך מושא המחלוקת, בהתאם לקביעת מודד בהליך קודם. כך אף הצעתי לצדדים במהלך הדיון. ואולם, נראה כי הצדדים בוחרים שלא לסיים את הסכסוך הטורד את שלוות חייהם.

9. בכל הקשור להטרדת המבקשת, מצאתי להעדיף את גרסת המשיב כפי שהושמעה לפני על פני גרסתה.

10. למרות שהובהר למבקשת בהחלטה מיום 24.7.17, כי את הטענה לעניין בזיון בית משפט, עליה להגיש במסגרת הליך אחר, שבה המבקשת ומיקדה טענותיה בדיון בעניין הצו למניעת הטרדה מאיימת, בכך שהמשיב מפר את החלטת בית המשפט לפיה עליו "**להשיג דרך חלופית**" וכי המדובר ב"**פעמיים בזיון בית משפט**" (ע' 2 ש' 21-22 **לפרוטוקול**). המבקשת טענה, כי גבול משקה הינו גבול המשק של המשיב, וכי בנה סככה ומחסן לאורך הדרך והותיר אך 10 ס"מ (ע' 2 ש' 22-24 **לפרוטוקול**). בנוסף, טענה כי כאשר נעדרה מביתה המשיב נכנס לשטחה והרס אותו "**הכל הוא עושה בשטח שלנו**" (ע' 2 ש' 28 **לפרוטוקול**).

כאמור, טענותיה אלה של המבקשת מקומן להישמע בהליך אחר, במסגרת בקשה לביזיון בית המשפט.

11. לעניין ההטרדות, טענה המבקשת כלפי בנו של המשיב, שכאשר הוא מגיע מתל אביב, הוא "**עושה לי את המוות**" (ע' 2 ש' 27 **לפרוטוקול**). כלומר, המשיב אינו מואשם בהטרדת המבקשת, אלא בנו

הבוגר, ששמו לא נכלל בבקשה דנן. לא הובאה לפני כל ראיה אשר יש בה כדי לבסס את מעורבותו או אחריותו של המשיב לארוע הנטען באופן ישיר.

12. המשיב, תיאר את ההליכים המשפטיים הקודמים שהתקיימו בינו לבין המבקשת, לגבי המעבר בדרך, כולל תביעות הדדיות וצו למניעת הטרדה מאיימת הדדי, שהוצא לפני כחמש שנים והחזיק מעמד מספר חודשים (**ע' 2 ש' 11-13 לפרוטוקול**), וטען, כי הדרך נמדדה וסומן בה הגבול בין משקו למשקה של המבקשת, וכי הוא נוסע רק בדרך שלו (**ע' 2 ש' 9 לפרוטוקול**).

בנוסף, ציין כי **"אין לי עניין לעשות גדר...אם תחייבו אותי לעשות גדר אעשה"** (**ע' 2 ש' 17-18 לפרוטוקול**).

13. מדברי המשיב עולה, כי ישנם חילופי צעקות וקללות בינו לבין המבקשת **"היא כל הזמן מאיימת עלי וצווחת עלי ומקללת...אין לי עניין להטריד אותה ומעולם לא התחלתי. מה שכן, כל פעם שהתנפלה עלי אני עונה, אשתי היא זו ששותקת"** (**ע' 2 ש' 13-15 לפרוטוקול**). המבקשת לא הכחישה כי כך פני הדברים.

14. לא מצאתי בדברי המבקשת כדי לחזק את טענתה כי המשיב נקט הטרדה מאיימת כלפיה ולתמוך בה, וכי יש בהתנהלות המשיב כלפיה לגלם בתוכה איום מרומז לפגיעה במבקשת וברכושה.

15. סבורני, שאילו הסכימו הצדדים על מתן צו באופן הדדי, היה בכך כדי לשפר את איכות חייהם, אך משלא עשו כן, ומשלא מצאתי תשתית עובדתית למתן הצו, הבקשה נדחית.

בנסיבות, אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' אב תשע"ז, 01 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.